

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Κωνσταντίνος Καμάρας

Όλη η αλήθεια με ένα κλικ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΜΑΡΑΣ

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

*

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΣΕΝΤΕΡ ΜΠΑΚ
αφήγημα, Ωκεανίδα, 2003

ΠΑΡΕ ΤΟ ΜΗΔΕΝ
αφήγημα, Ωκεανίδα, 2008

Όλη η αλήθεια
με ένα κλικ

ΩΚΕΑΝΙΔΑ
ΑΘΗΝΑ * 2013

ΚΕΦΑΛΑΙΑ

Κατοχή και χρήση	11
Η νύφη γκαστρομένη	35
Τελευταίος ασπασμός	64
Φως, λίγο φως	93
Αυλαία	124
Και του υιού	153
Ους ο αντιδήμαρχος συνέζευξε	182
Στη γραμμή	206
Όλη η αλήθεια με ένα κλικ	232

1η έκδοση: Οκτώβριος 2013

© 2013, Κωνσταντίνος Καμάρας

Εκδόσεις Ωκεανίδα ΑΕ

Δερβενίων 38, 106 81 Αθήνα, τηλ. 210.38.06.137

e-mail: info@oceanida.gr

www.oceanida.gr

ISBN 978-960-410-693-6

*Στη μνήμη του Τζόννυ Βεκρόη,
της Εμίλιας Χριστακοπούλου,
του Γιαννούλη Κωστίκα
και της Deirdre O'Callaghan*

Κατοχή και χρήση

— **Λ**ΟΙΠΟΝ, ΠΕΤΡΑΚΗ, σ' αρέσει η φούντα.
Δεν τρέχει τίποτα, στη μισή Ελλάδα
αρέσει η φούντα.

Έμεινε αποσβολωμένος. Δεν περίμενε βέβαια από τον μπάτσο κάποιο ατέρμονο κήρυγμα για τα ναρκωτικά, κάποια λιτανεία από αφορισμούς και προκαταλήψεις, κλασικά κλισέ όπως: «Εάν είσαι έμπορος θα σκοτώσεις, εάν είσαι χρήστης θα πεθάνεις» – όσο κι αν ο αστυνόμος ενσάρκωνε, με γελοία υπερβολή, τον συντηρητισμό της ελληνικής κοινωνίας, δεν μπορεί, θα ντρεπόταν να ρητορεύει με απλοϊκές αποστροφές σ' έναν τριανταπεντάρη επίκουρο καθηγητή πανεπιστημίου. Ίσως, εάν του 'κοβε, να του την έπεφτε γι' αυτήν του ακριβώς

την ιδιότητα, κάτι για το παράδειγμα και τα μηνύματα στη «σπουδάζουσα γενιά». Το γεγονός ότι ήταν ήδη και «φουμάρουσα», αφού οι περισσότεροι φοιτητές την έπιναν κάργα απ' το λύκειο, προφανώς άφηνε αδιάφορο το όργανο της τάξης.

Η φράση τον αιφνιδίασε ακόμα περισσότερο, επειδή το δωμάτιο προϊδέαζε για τυπική και κάπως αυστηρή ανάκριση, γεμάτο φτηνές μεταλλικές βιβλιοθήκες φορτωμένες φακέλους, ανοικτές ή κλειστές δικογραφίες, κι ένα γραφείο στολισμένο με σφραγίδες, τοποθετημένες στη σειρά σαν παρέλαση μικροσκοπικών οργάνων του κράτους. Ο καναπές πολυκαιρισμένος, το παράθυρο χωρίς κουρτίνες, οι καρέκλες σιδερένιες, η πόρτα σκουριασμένη στις γωνίες, το ασπρόμαυρο μωσαϊκό φθαρμένο –ειδικά στη διαδρομή απ' την είσοδο στο γραφείο–, ο χάρτης των Βαλκανίων στον τοίχο ξεφτισμένος αλλά και ξεπερασμένος, απεικονίζοντας χώρες που δεν υπάρχουν πλέον, κι όλα αυτά υπό το θλιμμένο βλέμμα ενός Χριστού και μιας Παναγίας, δύο εικονισμάτων καρφωμένων ψηλά πάνω απ' τη φτηνή ξύλινη ντουλάπα.

Μπορεί όλα τούτα να μη σήμαιναν τίποτα, απλώς να αντικατόπτριζαν το ελληνικό κράτος σε μια πιο μίζερη, επαρχιώτικη εκδοχή, αλλά

εκείνος, στον μουγκό του πανικό, το διάβαζε αλλιώς: Εδώ μέσα εφαρμόζεται ο Νόμος, το ντεκόρ δεν μετράει και γενικά τίποτα άλλο δεν έχει σημασία. Ακόμα και η φυσιογνωμία του αστυνόμου που θα του έπαιρνε κατάθεση –δωρική, απέριττη, σκληρά ανέκφραστη– προδιέθετε για μια δύσκολη συνομιλία. Μάλλον ντόπιος θα 'ταν, από το Άργος, απ' αυτή τη ράτσα που σ' όλη την αρχαιότητα ξεχώριζε με την τραχύτητά της. Καθώς τον παρατηρούσε να διαβάζει βλοσυρός την κατάθεση των μπάτσων που τον είχαν συλλάβει λίγο νωρίτερα, άκουγε τους σφυγμούς του, ένιωθε τ' αυτιά του να βουλώνουν και το στόμα του να στεγνώνει. Περίμενε η πρώτη φράση που θα άκουγε από τον εκπρόσωπο της Τάξεως να αποτελεί μία ντόπια εκδοχή τού «Κύριε, είστε ένοχος πέραν πάσης αμφιβολίας, και θα πληρώσετε γι' αυτό το αδίκημα». Πώς να μη μείνει άναυδος από τέτοια ατάκα;

— Ορίστε;

Λάθος, μέγα λάθος. Δεν έπρεπε, διάολε, να δείξει έκπληκτος, καλύτερα να τον είχε πιάσει με τη μία στον ενικό και στο έλα-τώρα-μεταξύ-μας-μιλάμε. Όμως είχε ψαρώσει, ενώ νωρίτερα, όταν τον περιέφεραν από γραφείο σε γραφείο, προσπάθησε να βρει το χιούμορ του. Ειδικά όταν

δυο παιδαρέλια τον πήγαν στην τουαλέτα και του ζήτησαν να κατεβάσει το σώβρακό του, μπας κι έκρυβε και άλλο χόρτο στα αχαμνά του. Σκέφτηκε να δημιουργήσει οικειότητα, ν' αρχίσει την πλάκα μήπως και η μεταχείριση γίνει φιλικότερη. «Λοιπόν, εσείς που έχετε δει τόσα πουλιά στη δουλειά σας, πού βρίσκομαι; Μεγάλος, κανονικός, μικρός; Ξέρετε, αυτό θέλω πάντα να ρωτάω κάθε νέα γκόμενα που πηδάω, μα καταλαβαίνω πως θα με ψυλλιαστεί για ανασφαλή μάλακα. Έτσι, μια και το 'φερε η στιγμή, για πείτε, ρε παιδιά...» – αλλά δεν το 'πε.

— Άκου, φιλαράκο, δεν ξέρω τι διδάσκεις, τι μυαλά κουβαλάς, όμως το πρόβλημα δεν είναι η φούντα. Όλος ο κόσμος φουμάρει, είτε για να χαλαρώσει, είτε για να γελάσει, είτε για να μην πονάει. Δεν με νοιάζει αυτό, με νοιάζει που η γυναίκα μου έγινε θεούσα με τα χρόνια και με περιμένει για να την πάω στα Δώδεκα Ευαγγέλια. Το βαριέμαι αφάνταστα, αλλά πιο πολύ βαριέμαι που τώρα πρέπει να γράψω δώδεκα σελίδες παπάρες για την αφεντιά σου. Μέρρες που 'ναι, να λες δόξα τω Θεώ που δεν παίζει Αυτόφωρο και που άλλαξε η εισαγγελέας, η παλιά ήταν φανατική και θα σε κρατούσε μέσα μέχρι την Τρίτη του Πάσχα. Ενώ τώρα θα σε πάμε αύριο το πρωί, θα πάρεις δικάσιμο και... δρόμο!

— «Αύριο»;

— Ναι, οπότε άκου τι θα γράψεις, να τελειώσουμε: Τη φούντα που είχες πάνω σου σ' την έδωσε την προηγούμενη βδομάδα ένας άγνωστος σ' ένα πάρτι. Πρώτη φορά τον έβλεπες, δεν ξέρεις κανέναν που να τον γνωρίζει, όμως ήσουν πιωμένος και παρασύρθηκες γιατί τελευταία είσαι λίγο ντάουν, φταίει μια γκόμενα. Έβαλες τη φούντα στο αυτοκίνητο και την άλλη μέρα το πρωί είχες ξεχάσει το περιστατικό, γι' αυτό κι είπες στους συναδέλφους όταν τη βρήκαν ότι δεν ξέρεις περί τίνος πρόκειται. Σύμφωνα;

— «Αύριο»;

— Καλά, τι νόμιζες; Ότι σε φέραμε εδώ για να σου δώσουμε κλήση και πρόστιμο; Θα μείνεις μέσα σήμερα... Θα σου 'διναν το μεγάλο κελί, μα έχω χάσει μια οικογένεια Πακιστανούς, αλλά είναι ελεύθερο το μικρό, έχει και πιο καινούργιο στρώμα. Άκου τώρα πώς έχουν τα πράγματα: Δεν έχει φως, οπότε δεν μπορείς να διαβάσεις, δεν έχει θέρμανση –σου 'φεξε που 'ναι άνοιξη– και θα πρέπει να μας ειδοποιήσεις για κατούρημα ή χέσιμο. Μπορείς όμως να παραγγείλεις πίτσα, φέρνουν. Αύριο πρωί πας για φωτό προφίλ-ανφάς με τον αριθμό σου, σου παίρνουμε δακτυλικά αποτυπώματα, φτιάχνουμε το φάκελό σου για την Ασφάλεια και φύγαμε.

Η κατάσταση γύρναγε από περίπλοκη σε επικίνδυνη. Τι θα γινόταν με τη δουλειά του; Δεν μπορεί, κάπως θα 'φτανε η πληροφορία στον πρύτανη. Πιθανόν μεταξύ ανοιχτόμυαλων ανθρώπων η φούμα να μη σοκάρει, να μην έχει καν την παραμικρή σημασία, αλλά θα αναγκάζοταν να τον απομακρύνει – οπότε θα 'πεφτε ταφόπλακα στην καριέρα του, ίσως κάποια μέρα να αντιμετώπιζε και οικονομικό πρόβλημα, ειδικά αν το μάθαινε αυτός ο τύραννος, ο πατέρας του. Ο αυτοδημιούργητος, επώνυμος, άτεγκτος, εργασιομανής επιχειρηματίας, ο οποίος πάντα κατέκρινε το μοναχοπαίδι του και διατυμπάνιζε την απογοήτευσή του που ο γιος του αρνήθηκε τη διαδοχή κι έγινε, λέει, διανοούμενος.

Τον Πέτρο δεν τον ενοχλούσε η σύγκρουση, το ζήτημα ήταν η κληρονομιά, αφού ήξερε καλά βάθος ότι πέτυχε την υπέρβασή του εκ του ασφαλούς – άλλο υπάλληλος ΑΕΙ με εκατομμύρια στην τράπεζα κι άλλο υπάλληλος ΑΕΙ σκέτο. Τώρα, έτσι έξαλλο που θα τον έκανε καθώς αμαύρωσε το όνομά του, όλα θα 'ταν στον αέρα. Δεν ήθελε και πολύ για να μαθευτεί το συμβάν, μία αναφορά στην τοπική εφημερίδα αρκούσε. Όχι, το ζήτημα έπρεπε να κλείσει άμεσα, κάποιος έπρεπε να παρέμβει. Να μιλήσει στον δι-

οικητή, αυτός να δώσει εντολή να μη σχηματιστεί δικογραφία, να του πουν ότι τον αφήνουν ελεύθερο κι είναι σαν να μη συνέβη τίποτα, να του ζητήσουν συγγνώμη αν του μίλησαν άσχημα. Ίσως του επέστρεφαν και τη φούντα του.

— Βέβαια, φίλε, κάποια μέρα θα δικαστείς και πολύ δύσκολα τη γλιτώνεις την καταδίκη. 'Ντάξει, εξαγοράσιμη θα είναι η φυλακή, αλλά θα μπει στο ποινικό σου μητρώο. Άσε, είναι μπελάς. Τι παίζει στο πανεπιστήμιο, πρέπει να 'χεις λευκό μητρώο για να διδάσχεις;

Ο Στέφανος, μόνο ο Στέφανος θα μπορούσε να το καταφέρει. Αυτός είχε τις διασυνδέσεις σε υπουργεία. Αυτός καυχιόταν για τους πολιτικούς που γνώριζε – συνεργαζόταν συχνά μαζί τους ως ανώτατο στέλεχος ομίλου επικοινωνίας, ειδικά σε προεκλογικές περιόδους. Αυτός είχε κάνει το μισό Υπουργικό Συμβούλιο φιλαράκια. Κι όχι μόνο ήταν ο αδελφικός του φίλος απ' το νηπιαγωγείο, είχε περάσει κι εκείνος παρόμοιο λούκι όταν έγραψε κόκκινο σ' ένα αλκοτέστ. Κάποιο κονέ τον γλίτωσε τότε κι ας τον ένοιαζε μόνο για το πρακτικό της όλης ιστορίας, δηλαδή το δίπλωμα που θα του αφαιρούσαν και θα τον ξεβόλευαν. Το κοινωνικό, το θέμα του ίματζ, ήταν αδιάφορο: Άλλωστε, για πολύ κόσμο το να είσαι εθισμένος σε μία ουσία

που σκοτώνει –όχι μόνο εσένα αλλά και τους άλλους που θα πάρεις στον λαιμό σου από το βολάν– δεν στιγματίζει κοινωνικά· ενώ το χόρτο που θα φουμάρεις μ’ ένα γκομενάκι προτού το πηδήξεις και αποκοιμηθείς, συνιστά μέγα έγκλημα.

Ναι, θα ’παιρνε τον Στέφανο να το τακτοποιήσει – έτσι ήταν τα πράγματα, η εύπορη αστική τάξη δεν μπαίνει φυλακή, απλώς βάζει το βύσμα και καθαρίζει. Αυτή η σκέψη τον χαλάρωσε, επέστρεψε η διάθεσή του για πνεύμα: Γι’ αυτό βέβαια η μπουρζουαζία δεν ηγείται της προσπάθειας να γίνει σοβαρό κράτος η Ελλάδα – αν προκύψει κάτι τέτοιο, δεν θα μπορεί να τουμπάρει τον Νόμο με τον τσαμπουκά.

— Να κάνω ένα τηλέφωνο, παρακαλώ;

— Καλά, είσαι ανεκδιήγητος μαλάκας, έτσι; Μα, ρε φίλε, είναι δυνατόν να περιφέρεσαι ανά την ελληνική επαρχία με ναρκωτικά χύμα στο αυτοκίνητο; Ήτάξει, γουστάρεις τις τζούρες σου, αλλά την ξεφτίλα δεν τη σκέφτεσαι; Άσε τον πατέρα σου που μάλλον το ψυλλιάζεται, άσε τους κολλητούς σου που ξέρουν τα χούγια σου, τον περίγυρο δεν τον υπολογίζεις; Και μη μου

πεις πάλι ότι δεν σε νοιάζει τι λέει ο κόσμος και μπλα-μπλα-μπλα – δεν πείθεις κανέναν, φιλαράκο. Σύνελθε λίγο, κοντεύεις σαράντα και μυαλό δεν έχεις βάλει.

Ο Στέφανος ήθελε να συνεχίσει:

«Κοτζάμ γαιδούρι, δεν έχεις προχωρήσει στη ζωή σου, μένεις εργένης, πενθείς μέχρι και σήμερα τον χωρισμό σου απ’ την Κλειώ –έχουν περάσει πέντε χρόνια, ρε κολλημένε! ΠΕΝΤΕ!–, ενώ εσύ την οδήγησες στην πόρτα με την αδιαφορία σου. Αμ, το άλλο; Που μου κάνεις ντόλτσε βίτα με γενναίο συμπλήρωμα τα νοίκια που σου ’χει περάσει η μάνα σου; Επιχορηγείσαι ακόμα, ανώριμε. Και μου φουμάρεις καθημερινά και χόρτο από πάνω. Βέβαια, απ’ την άλλη, ίσως για όλους αυτούς τους λόγους φουμάρεις χόρτο». Αλλά σιώπησε – τον αδερφικό φίλο τον μπατσίζεις μόνο, δεν τον μαχαιρώνεις. Δεν υπήρχε άλλωστε χρόνος για λογύδρια. Είχε μόλις επιστρατεύσει όλη του την πειθώ, προκειμένου να καταφέρει τους μπάτσους να τον αφήσουν να ξαναμιλήσει για ένα δυο λεπτά ακόμα στον «πελάτη του», κι ας έπρεπε πρώτα να υποστεί όλη του την ταραχή.

— Χέσε με τώρα, τα ’χω παίξει εδώ μέσα! Και δεν γουστάρω κήρυγμα, αν ήθελα να ακούσω το ποιηματάκι έπαιρνα και τον πατέρα μου.

Κι αυτά περί εικόνας τα λες επειδή είσαι διεστραμμένος διαφημιστής, παράτα μας!

Ο Πέτρος εξοργιζόταν όταν ο Στέφανος του μιλούσε σ' αυτόν τον τόνο. Δεν είχαν ποτέ ανταγωνιστική σχέση, όμως τον τελευταίο καιρό ένιωθε μιαν ανεπαίσθητη αποδοκιμασία από τον κολλητό του, ειδικά απ' τη μέρα που γέννησε η Ευγενία κι έγινε πατέρας. Η μεταβολή ήταν σταδιακή, δυσδιάκριτη, αφού παρέμενε κυνικός – λόγου χάρη, σε συζητήσεις με τον Πέτρο, όταν αναφερόταν περιφρονητικά στις αλλεπάλληλες προαγωγές και μισθολογικές αυξήσεις του. Παρέμενε και ματαιόδοξος αφού τις ίδιες επιτυχίες, μιλώντας στον «περίγυρο», τους τις έτριβε στη μούρη με αριστοτεχνικό, ύπουλο τρόπο. Διατηρούσε και τη φιλήδονη διάθεσή του· κι αν κάποτε αυτή εκφραζόταν στο ανελέητο κυνήγι του ποδόγυρου, τώρα συχνότερα διαλυόταν μαζί με τον πάγο σ' ένα χαμηλό ποτήρι με ιρλανδέζικο ουίσκι.

— Άντε πάλι με τη δουλειά μου, ξεκόλλα! Κοίτα, έχω καλά και κακά νέα. Προσπάθησα να βρω τον υπουργό Δημόσιας Τάξεως –είναι ο μόνος που μπορεί να καθαρίσει– αλλά το 'χει κλειστό. Οπότε, δεν μπορούμε να το σκοτώσουμε, μπορούμε όμως να το κουκουλώσουμε.

— Πώς, ρε φίλε;

— Πριν από μισή ώρα που μιλήσαμε ήμουν με τη μάνα μου, με είδε ταραγμένο και της είπα τι έγινε. Είμαστε τυχεροί. Ο πρώην δήμαρχος του Άργους ήταν συμφοιτητής και φίλος στη Νομική με τον μακαρίτη τον πατέρα μου, αυτός ζει και βασιλεύει και ασκεί το επάγγελμα στην Αργολίδα, ξέρει τους πάντες.

— Και; Λέγε!

— Του μιλήσαμε, αύριο πρωί θα είναι στην εισαγγελία, θα φροντίσει να πάρεις δικάσιμο χαμένη στο απώτατο μέλλον και, κυρίως, να μη μαθευτεί ή γραφτεί απολύτως τίποτα. Καθάρισε!

Μουρμούρισε κάτι σαν «Ευχαριστώ, αδερφέ» κι έκλεισε το τηλέφωνο. Όχι πως δεν ανακουφίστηκε, όμως ταυτόχρονα άρχισε να συνειδητοποιεί τι συνέβη, δηλαδή ένας εφιάλτης, ένα γεγονός απ' αυτά που γνωρίζεις ότι δεν θα ξεχάσεις μέχρι ν' αφήσεις την τελευταία σου πνοή. Ακόμα χειρότερα: απ' αυτά τα ελάχιστα που τινάζονται απρόσκλητα από τα βάθη της μνήμης σου σε απρόβλεπτες στιγμές για να σε στοιχειώσουν. Έπρεπε να το 'χει καταλάβει νωρίτερα, αλλά η ταραχή τού μούδιασε το μυαλό.

Λάτρευε να κάνει αυτή τη διαδρομή στην Αργολίδα, με την ευεξία ενός εμπλουτισμένου στριφτού τσιγάρου και τη μουσική στη διαπα-

σών, σαν ταξιδιώτης σε παράλληλη διαδρομή όπου τα κλάξον χάνονται πίσω απ' τους ήχους της ηλεκτρικής κιθάρας και η κίνηση σκεπάζεται από τον ήλιο, τον ουρανό, τα γυμνά βράχια και τη θάλασσα. Ήξερε κάθε σημείο του δρόμου απέξω, κάθε στροφή και κάθε ευθεία, αλλά πάντα αδημονούσε για κάτι διαφορετικό, μια έκπληξη που θα διηγούνταν αργότερα. Έναν βοσκό με πρόβατα, ένα ελάφι, μια αλεπού, τέτοιες μέρες έναν περιφερόμενο Επιτάφιο στα όρια ενός χωριού – ή δύο τζίπ της Αστυνομίας και οχτώ μαντράχαλους με στολή παραλλαγής και αυτόματα...

Οι χειροπέδες τον γονάτισαν – και ο πόνος του κρύου μετάλλου που σφίγγει σε κάθε κίνηση, οπισθάγκωνα δεμένος στην πορεία προς το Τμήμα, ήταν το λιγότερο. Όπως και το σοκ να βιώνεις στο πετσί σου κάτι που έχει αγνοήσει εκατοντάδες φορές, παρακολουθώντας ανέμελος μια αστυνομική ταινία. Αυτό που τον τσάκισε ήταν η εικόνα, να περνούν τις χειροπέδες στους καρπούς του, και ο ήχος του κλειδώματος, όσο και η αίσθηση ταπείνωσης παντού: απ' τον άγαρμπο, σχεδόν βίαιο σωματικό έλεγχο μέχρι το λαμπύρισμα στα μάτια των επαρχιωτών μπάτσων που ξέρουν ότι τσάκωσαν έναν φλώρο πρωτευουσιάνο που μυρίζει βούτυρο και

φράγκα. Ή στο πώς τον αγνοούσε ο επικεφαλής τους, ακόμα κι όταν ο Πέτρος του απευθυνόταν σε επιτηδευμένο πληθυντικό, βαθαίνοντας τη φωνή του σε κάθε «Κύριε Αστυνόμε...». Αλλά εκείνος παρέμεινε αμίλητος μέχρι την είσοδο στο Τμήμα, λες κι έπαιρνε φόρα για να θριαμβολογήσει: «Προϊστάμενε, ετοιμάζεσαι για εκκλησία, ε; Άκυρο! Σου 'χω έναν χασικλή για αντίδωρο!»

Η νύχτα στο κελί πέρασε καλύτερα απ' ό,τι περίμενε. Ίσως γιατί όταν προσμένεις κάτι έντρομος, η εμπειρία να προκύπτει ηπιότερη – το κελί δεν είναι εντελώς παγωμένο, η μούχλα δεν απλώνεται παντού, το στρώμα δεν βρωμάει πολύ, το ημίφως αρκετό για να διαβάσεις την ίδια εφημερίδα τρεις τέσσερις φορές. Ίσως επειδή τον γοήτευσαν οι σπηλαιογραφίες των φυλακισμένων, καθώς αφοσιώθηκε στη μελέτη των διαφορετικών γλωσσών και αλφαβήτων που είδε γραμμένα ή χαραγμένα στους τοίχους. Ίσως διότι κάποια στιγμή το βλέμμα του συναντήθηκε μ' αυτό του Πακιστανού πάτερ φαμίλια στο απέναντι κελί: υπάρχει το ξεβόλεμα, η ξεχωριστή εμπειρία, αλλά υπάρχει και η απόγνωση, η διαρκής σταύρωση. Ίσως γιατί ενθουσιάστηκε που η πίτσα απρόσμενα ήταν μέτρια, ενώ το πρωί μπήκε πλανώδιος πωλητής φραπέδων για να μπορέ-

σει ο κρατούμενος να πει το εύγεστο δηλητήριο, ώστε να απολαύσει ακόμα περισσότερο το πρώτο του τσιγάρο. Ίσως επειδή ρώτησε τον συμπαθέστατο αξιωματικό Υπηρεσίας για τον δικηγόρο του, τον πρώην δήμαρχο που κρατούσε την τύχη του στα χέρια του, κι όταν άκουσε τα διθυραμβικά σχόλια για τη ρητορική του ικανότητα δήλωσε ευτυχής που, όπως άρμοζε σε καθηγητή Ιστορίας, θα στεκόταν δίπλα σ' έναν Δημοσθένη. «Γιώργος, νομίζω, είναι το μικρό του», τον διόρθωσε ο αστυνομικός.

Τον άκουγε εντυπωσιασμένος. Βοηθούσε και το παρουσιαστικό: ψηλός, ευθυτενής, με περιποιημένα ψαρά μαλλιά, σινιέ κοστούμι, ακριβά παπούτσια και γυαλιά με εξεζητημένο σκελετό. Όλα υποδείκνυαν άνδρα διακριτικά αυτάρεσκο, γεμάτο αυτοπεποίθηση – στοιχεία που έβγαιναν και στον χειμαρρώδη αλλά εκλεπτυσμένο λόγο του, αποπνέοντας βαρύτητα.

— Κυρία Εισαγγελεύ, όταν ένα ποινικό αδίκημα αγγίζει και τους άριστους της κοινωνίας μας, τότε ο Δικαστής οφείλει να αναλογιστεί την ευρύτερη εικόνα και να υπερβεί τη στενή ερμηνεία του Νόμου. Άλλωστε, το ήθος και η

προσφορά του κατηγορουμένου, όπως και της οικογενείας του, είναι εγνωσμένα.

Τι ωραία που το 'φερε το υπονοούμενο για τον πατέρα μου, δεν έχω ακούσει ευγενέστερη εκδοχή του «Πρόσεξε καλά». Το σιχαίνομαι όμως αυτό, πάλι στο επίθετό μου πατάω. Κι όταν ήμουν δεκαπέντε δεν με πείραζε, κρυφοκαμάρωνα κιόλας, αλλά τώρα νιώθω, γαμώτο, τόσο ανεπαρκής. Πώς το λέει ο ποιητής: «Ό,τι περήφανα διατελούσες, σήμερα ταπεινά παραμένεις». Όμως δεν το συζητώ, ας γίνει ό,τι είναι απαραίτητο για να φύγω από δω, κι ας είναι φρικτό να κάνεις πρόθυμα κάτι που σε ενοχλεί βαθιά μόνο και μόνο επειδή δεν υπάρχει άλλη λύση.

— Είναι προφανές ακόμα και στα όργανα της Τάξεως που τον κρατούν από χθες το απόγευμα, ότι η μεταμέλειά του είναι αυθεντική, απόλυτα ειλικρινής, κάτι που θα περίμενε κανείς από έναν άνθρωπο του δικού του πνευματικού επιπέδου.

Από μεταμέλεια άλλο τίποτε. Και κυρίως μεταμέλεια που δεν μου 'κοψε να κρύψω τα τσιγαριλίκια καλύτερα και τα 'χα στο τσαντάκι φόρα παρτίδα. Λίγο έπαρση, λίγο γκαντεμιά, λίγο αδιαφορία – είναι αυτό το «δε γαμιέται» που τελικά πράγματι γαμιέται.

— Και εν πάση περιπτώσει, η δικογραφία

κατ' εμέ δεν αφορά καν το ελάχιστο αδίκημα της ευκαιριακής χρήσης, δηλαδή μίας συνήθειας ευρύτατα διαδεδομένης στον τόπο μας. Και, κακά τα ψέματα, όπως δείχνουν όλες οι επιστημονικές μελέτες, σαφώς λιγότερο επιβλαβής από το τσιγάρο ή το αλκοόλ. Στην περίπτωση του κατηγορουμένου δεν πρόκειται όμως καν περί αυτού – πρόκειται για πρωτοφανή, αλλά και λίαν διδακτική, ατυχία.

Πάντως, όταν έχεις κάνει κάτι εκατό φορές και μία φορά σε πιάνουν, αυτό δεν είναι ατυχία. Είναι στατιστική.

— Για έναν άνθρωπο της δικής του εμβέλειας, ο κατηγορούμενος έχει ήδη πληρώσει ακριβά με την πρωτοφανή εμπειρία της σύλληψης και της κράτησης. Έχει ήδη μάθει καλά το μάθημά του, και εκ θέσεως μπορεί να το αναμεταδίδει με τη μέγιστη αξιοπιστία.

Τα παραλές. Σιγά μην αρχίσω να μιλάω γι' αυτό κι εχω πάρει όντως ένα κρίσιμο μάθημα: πού να κρύβω τη φούντα, αφού θυμάμαι κάθε στιγμή απ' τον έλεγχο του αυτοκινήτου. Αρκετά σημεία δεν τα εξέτασαν καθόλου, μάλλον δεν θα συμπεριλαμβάνονται στο εγχειρίδιο. Και πάνω απ' όλα να μην τρέμουν τα χέρια μου όταν, στην αρχή, μου ζητάνε δίπλωμαδειασφάλεια. Καρφώνομαι.

— Όλοι οι άνθρωποι λυγίζουν έστω μία φο-

ρά στη ζωή τους – εν προκειμένω, στην περίπτωση μιας τεράστιας, οδυνηρότατης ερωτικής απογοητεύσεως, ενός πρόσφατου χωρισμού που ανέτρεψε σχέδια ζωής και όνειρα ευτυχίας. Ένα χαίνον τραύμα που αργεί να επουλωθεί, μία πυροροούσα πληγή που δεν λέει να κλείσει.

Είναι αλήθεια ότι χαλάστηκα τρελά με την Κλειώ. Είναι αλήθεια πως για πολύ καιρό ήθελα να τα ξαναφτιάξουμε κι ες ήξερα ότι θα γίνουν τα ίδια λάθη και πάλι θα χωρίσουμε. Είναι αλήθεια πως τη ζήλενα αφόρητα και η εικόνα της να πηδιάται μ' έναν άλλο μου 'φερνε εμετό, μια δυο φορές είχα ξεράσει κιόλας. Αλλά μήπως υπερβάλλει ο δικηγόρος; Κι όμως, ναι, νομίζω πως η εισαγγελέας τσιμπάει.

— Από το βλέμμα σας, κυρία Εισαγγελεύ, καταλαβαίνω πως κατανοείτε απόλυτα σε τι είδους τραγικές καταστάσεις αναφέρομαι...

Να πάρω αμέσως το θλιμμένο μου ύφος, αυτό το «πονάω με αξιοπρέπεια» που 'χω τελειοποιήσει με τις γκόμενες, την κόβω ενάλωτη, ίσως το θέμα την αγγίζει. Κι είναι τόσο ενδιαφέρουσα η φυσιογνωμία της, με τα μαύρα της μαλλιά δεμένα κότσο, τα ελαφρώς βαμμένα χείλη και τα κοκάλινα γυαλιά μυωπίας. Με φτιάχνει και το συντηρητικό της ντύσιμο, η φούστα ως το γόνατο, το μαύρο παπούτσι με το χοντρό τακούνι και

το άσπρο πουκάμισο κουμπωμένο μέχρι τον λαιμό. Α, δεν φοράει καλτσόν, τι ωραία γάμπα, λευκή, γυμνασμένη, μάλλον έβαλε και κρέμα το πρωί. Ίσως περιποιείται έτσι όλο της το σώμα. Αχ, λίγο λεπτότερο να 'ταν το πουκάμισο, θα 'βλεπα και τι σουτιέν φοράει – αλλά σίγουρα είναι χοντροκομμένο, για να βαστάει τέτοια βυζιά. Λες να 'ναι σφιχτά; Λες η θηλή να 'ναι σκούρα και η ρώγα μεγάλη; Τι εσώρουχο να φορά, δαντελένιο ή βαμβακερό; Μήπως φοράει στρινγκ, ναι ναι, ένα τοσοδούλι που ίσα ίσα κρύβει το θεσπέσιό της μ... Σύνελθε, μαλάκα!

— Κυρία Εισαγγελεύ, στο βλέμμα όμως του κατηγορούμενου ενδεχομένως βλέπετε την απεριγραπτη θλίψη για ό,τι συνέβη. Επίσης, μάλλον βλέπετε όχι μόνο τη μεταμέλεια αλλά και την ακράδαντη βεβαιότητα ότι κάτι τέτοιο δεν θα συμβεί ποτέ ξανά. Σίγουρα όμως βλέπετε την επιθυμία για μια δεύτερη ευκαιρία.

Ναι, αφήστε με ελεύθερο. Θέλω μια δεύτερη ευκαιρία. Μια δεύτερη ευκαιρία να κάνω Ανάσταση μαστουρωμένος.

Περίμενε πως θα αισθανόταν απέραντη ευτυχία, ότι θα ήταν εκστασιασμένος σαν τους βα-

ρυποινίτες δραπέτες στο σινεμά, αυτούς που περνάνε απ' την Κόλαση στον Παράδεισο. Όμως, καθώς έβαζε μπρος το αυτοκίνητό του, ένιωθε απλώς ελαφρά ανακουφισμένος – ίσως γιατί ήταν βέβαιος για την απόφαση της εισαγγελέως, ίσως γιατί η ζημιά είχε ήδη γίνει κι έμενε η αγωνία για το πώς θα κουκουλωθεί το συμβάν. Έμεινε σκεφτικός αρκετή ώρα με τη μηχανή αναμμένη και στο τέλος έκανε μεταβολή και ξεκίνησε για Αθήνα. Δεν είχε καμιά διάθεση για να βρει την παρέα – πολύ περισσότερο να αναζητάει αληθοφανείς αιτίες για την καθυστέρηση μίας ολόκληρης μέρας, ενώ είχε ειδοποιήσει χτες το πρωί ότι ήταν καθ' οδόν. Δεν είχε καμιά διάθεση για κουβέντα, ακόμα και σε κάποιο επαρχιακό μπαράκι της Αργολίδας με καμιά ξέμπαρκη, πιθανότατα μέτρια γκόμενα, που θα τη φλέρταρε μόνο και μόνο για την ηδονή της αποπλάνησης. Δεν είχε διάθεση για τίποτα – εκτός απ' το να πάει σφαίρα στη γαμηστρώνα του Στέφανου στο Κολωνάκι και να ξαφρίσει τη φούντα που του 'χε δώσει πριν από καιρό.

Άλλωστε ο Στέφανος δεν κάπνιζε συστηματικά, απλώς ήθελε να έχει λίγη μαριχουάνα για να τον βοηθάει με τις γκόμενες. Κυρίως γιατί του επέτρεπε να κερδίζει χρόνο, πράγμα κρίσι-

μο όταν κερατώνεις τη σύντροφό σου: με το κρασί έπρεπε να περιμένει μέχρι τα μέσα του δεύτερου ποτηριού, δηλαδή γύρω στα σαράντα πέντε λεπτά, ώσπου το θήραμα να χαλαρώσει και να γίνει απόλυτα δεκτικό στις κινήσεις του, με το τσιγαριλίκι στα δέκα λεπτά την είχε γδύσει. Μισή ώρα διαφορά είναι μια αιωνιότητα άμα τρέμεις πως θα χτυπήσει το κινητό σου και θα πρέπει ή να κρεμαστείς απ' το παράθυρο ώστε να ακούγεται σαν να βρίσκεσαι στον δρόμο ή να μην απαντήσεις ρισκάροντας τη στύση σου καθώς, αντί να συγκεντρωθείς στο πήδημα, συνέχεια σκέφτεσαι τη δικαιολογία που θα ξεφουρνίσεις για τις αλλεπάλληλες αναπάντητες.

Όχι πως αυτό του δημιουργούσε αμφιβολίες για τη ζωή που έκανε: υπήρξε υπερβολικά τυχερός, σχεδόν ευλογημένος, μέχρι σήμερα στη ζωή του κι έτσι λειτουργούσε με την έπαρση των δήθεν αλάνθαστων, των υποψήφιων για τις μεγαλύτερες καταστροφές. Δεν ήταν μόνο ότι επρόκειτο για γόννο παλαιάς, εύπορης αστικής οικογένειας, ούτε πως είχε πάει στα καλύτερα ιδιωτικά σχολεία και πανεπιστήμια, ούτε καν ότι έζησε αρκετά χρόνια στο εξωτερικό αποκτώντας έναν γνήσιο κοσμοπολίτικο αέρα. Ταυτόχρονα, όλα αυτά συνδυάζονταν με μία γοη-

τευτική προσωπικότητα που μετέδιδε υπεροχή. Την είχε καρπωθεί στη δουλειά του, στην κοινωνική του ζωή – αλλά και με τις γυναίκες, ως αχόρταγος πολυκατακτητής, όσο κι αν πλέον εκφυλιζόταν σταδιακά σ' έναν αφόρητο γυναικά που πρόδιδε τη μητέρα του παιδιού του. Κι είχε και το θράσος να περηφανεύεται πως δεν την απάτησε ποτέ στη διάρκεια της εγκυμοσύνης, όσο κουβαλούσε το έμβρυο στα σπλάχνα της. Θα ήταν, λέει, ανέντιμο.

Μπορεί να υποστήριζε πως ήταν θέμα ψυχολογικών ισορροπιών, ότι είχε τον απόλυτο έλεγχο, όμως ο Πέτρος γνώριζε τι σήμαιναν όλα αυτά για τον κολλητό του: μάλλον δεν ήταν ερωτευμένος με την Ευγενία – όχι μόνο τώρα, ποτέ δεν υπήρξε. Απλώς, έκανε υποσυνείδητα το καθήκον του προς τον κύκλο του, προς τους γονείς του. Αφού γεύτηκε την εργενιά ως το μεδούλι, έπραξε το Σωστό και προχώρησε, όπως λένε, παρακάτω στη ζωή του μ' έναν άνθρωπο που διάλεξε μέσω ψυχρών υπολογισμών. Ίσως γι' αυτό έβγαζε αυτή τη διαρκή, απροσδιόριστη ένταση. Κάποτε την εκτόνωνε στο μπάσκετ με φίλους, εδώ και καιρό την έσβηνε μ' ένα βραδινό ουσικάκι – που είχε μήνες να μείνει στον ενικό. Πλέον συχνά προέκυπτε και απογευματινό.

Έχει γίνει και λίγο ευέξαπτος, ρε γαμώτο, και θα φρικάρει άμα ανακαλύψει πως δεν φτάνει που δεν τον ευχαρίστησα με την ψυχή μου για το ξεσκάτωμα, του 'φαγα κι από πάνω το δωράκι που του 'κανα τα Χριστούγεννα. Άσε που θα ξεμπροστιαστώ στα μάτια του ως τελειωμένος, ως εθισμένος τον κερατά. Δες να με γαμοσταυρίσει και να μου κόψει την καλημέρα; Όχι, ρε πούστη, δεν είναι καιρός για τέτοια, έχουμε δουλειά, πολλή δουλειά. Και περιμέναμε χρόνια να στήσουμε κάτι οι δυο μας – μπορεί να 'ναι κι απωθημένο: αλλού πήγαμε σχολείο, αλλού σπουδάσαμε, αλλού πήγαμε στρατό, αλλού δουλεύουμε. Μέχρι σήμερα. Η ιδέα είναι γαμάτη και το κέφι μας θα κάνουμε και λεφτά θα βγάλουμε. Έτσι είναι οι δουλειές στο Ίντερνετ, είναι το μέλλον, δύσκολο να αποτύχεις εάν ξέρεις καλά τι θες να κάνεις. Εγώ, τόσο που το χρησιμοποιώ για τη δουλειά, έχω γίνει εξπέρ κι ο Στέφανος κατέχει το επικοινωνιακό, το επιχειρηματικό, έχει και τα κονέ. Δεν το συζητώ. Θα σκίσουμε.

Έφτασε λαχανιασμένος στην είσοδο της πολυκατοικίας. Ξεκλείδωσε βιαστικά την εξώπορτα και παραλίγο να παραβιάσει την πόρτα της γκαρσονιέρας. Συνήθως όταν έμπαινε κοντοστεκόταν για να μυρίσει και να μαντέψει το άρωμα της τελευταίας ερωμένης του κολλητού

του, να δει – απ' την ξεχασμένη στο κουζινάκι μποτίλια – τι ούισκι διάλεξε (απλό για τις ψιλοσαβούρες, μολτ για τις γκομενάρες), να χασκογελάσει μαζεύοντας αποτσίγαρα, κουτιά πίτσας, τενεκεδάκια αναψυκτικών, περιτυλίγματα σοκολάτας και προφυλακτικών. Ή να διασκεδάσει άλλη μια φορά με την ιδέα ότι το στούντιο του Στέφανου έμοιαζε κολλημένο στον χρόνο, σαν να πρόσφερε τον διακτινισμό στο παρελθόν, αφού ήταν επιπλωμένο με φτηνά αντικείμενα της μόδας από την εργένική τους εποχή – μέχρι ντεσκ τοπ και σιντιέρα διέθετε.

Αυτή τη φορά προσπέρασε τα πάντα, έτρεξε προς την τουαλέτα κι ανασήκωσε τη βάση του πιγκάλ. Η καρδιά του χτύπησε δυνατά όταν είδε το μικρό πακετάκι, τυλιγμένο σε αλουμινόχαρτο. Το άνοιξε προσεκτικά κι άρχισε να τιμολογεί με τον δείκτη μικρά τρίμματα, χωρίς ν' αγγίζει το κυρίως κομμάτι ώστε να μη φανεί η απώλεια. Έστριψε ένα τσιγάρο και ρούφηξε άπληστα την πρώτη του τζούρα, παίρνοντας μια μανιασμένη ανάσα σαν αυτόν που πνίγεται και ξαναβγαίνει στην επιφάνεια. Συνέχισε μέχρι να αισθανθεί την ονειρεμένη ζάλη, το θεσπέσιο μούδιασμα στο κορμί και να υποδεχτεί τις σκέψεις – ευρηματικές, διεισδυτικές, αστείες – που φτάνουν άναρχα κι ορμητικά. Δεν

σταμάτησε, ώσπου ένωσε να συνδέεται με τον πραγματικό του εαυτό – ένας άνθρωπος χωρίς φόβους, άγχη και συμπλέγματα, με κέφι, αυτοπεποίθηση και χαμόγελο.

Ναι, όλα θα πάνε καλά.